

"JE SNADNĚJŠÍ ŘÍCI ‚ODPOUŠTĚJÍ SE TI HŘÍCHY‘, NEBO ŘÍCI ‚VSTAŇ A CHOD‘?"

Kázání ze soboty 24.9.2016 - br. Michal Balcar

Mt 9,1-8

Úvod

Sestry a bratři v Kristu,

tak jako minulý týden, i dnešní biblické čtení klade důležité otázky. Co je vlastně v životě víry hodnotné? O co máme bojovat? Oč máme prosit Hospodina?

Ježíš vstoupil na loď, přeplavil se na druhou stranu a přišel do svého města. A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Bud’ dobré myslí, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Ale někteří ze zákoníků si řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: „Proč o tom smýšlíte tak zle? Je snadnější říci ‚odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci ‚vstaň a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ – tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ On vstal a odešel domů. Když to uviděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválily Boha, že dal takovou moc lidem.

Musím přiznat, že se jedná se o můj nejoblíbenější uzdravovací příběh. Co v něm mám rád? Líbí se mi, že Ježíš má všechno pod kontrolou. Konec celé perikopy není do ztracena. Protivníci odcházejí a nemají, co říci. Ochrnutý muž je uzdraven a pochybovačí umlčení. Zlo poraženo, dobro žije.

Přál bych si, aby to takhle fungovalo i v našem životě. Jenže my se většinou rozcházíme a obě strany si myslí, že mají stejně pravdu a hlupák je ten druhý.

Střecha chybí

Příběh o uzdravení ochrnutého (nebo je to příběh o odpuštění hříchů?) obsahují všechna tři synoptická evangelia. Matouš vynechává detail o pomocnících, kteří pronesli paralytika střechou. To je zajímavé, protože v zásadě spolehlivě víme, že o něm věděl (viz "Když viděl Ježíš jejich víru). Matouš nás nechce rozptylovat a zaměřuje naši pozornost na dvě roviny narativu. Na vztah Ježíše a ochrnutého a na vztah Ježíše a farizeů.

Ježíš a ochrnutý

První část vyprávění má nečekané vyústění. Proč byl tento muž přinesen k Ježíši? Aby byl uzdraven. Co dostává? Odpuštění hříchů. Byl by rozčarován, kdyby dostal pouze odpuštění hříchů? Zklamán? Roztrpčen? Ježíš mu říká: Bud’ dobré myslí. Imperativ zde použitý lze přeložit také jako: "Bud’ odvážný, dítě!" K čemu Ježíš muže vyzývá? Aby uvěřil, což vyžaduje odvahu. Aby přijal, že ho Kristus neuzdraví, což vyžaduje odvahu dvojnásobnou.

V týdnu jsem navštívil člověka, kterému jsem již dlouho sliboval návštěvu. Člověka, který fyzické zdraví nemá. Návštěva byla velmi příjemná, ale celý zbytek týdne jsem chtěl nechtě přemýšlel o jedné věci. Co je důležitější než fyzické zdraví? Ba co je důležitější než sám život? Strašně moc bych si přál, aby Kristus uzdravil člověka, kterého jsem navštívil. Ale ještě víc, bych si přál, aby jemu, mě i každému, kdo zde dnes sedí, odpustil hříchy. Co je důležitější? Odpuštění hříchů je nad fyzické zdraví.

Ježíš a farizeové

Lidé nezúčastnění a přihlížející pochybují o Ježíšově autoritě. To se v církvi stává, že lidé, kterých se to netýká, mají jasný názor. V tomto případě však musím přiznat, že jejich pochybnosti jsou na místě. Vlastně je v mnoha ohledech sdílím. Církev (nebo synagoga nebo jakákoli jiná náboženská instituce) vždycky dokázala nadpřirozeným způsobem aplikovat rčení: Slibem nezarmoutíš. Odpuštění hříchů patří také mezi podobné sliby. To přece není nic těžkého, říci: Bůh ti odpouští, synu.

Jenže Ježíš může doložit, že je to pravda. Ježíš má zázračnou moc od Boha.

Celý spor začíná zvláštní otázkou: *“Je snadnější říci ‚odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci ‚vstaň a chod‘?”* My odpovídáme, že 'odpouštějí se ti hříchy'. 'Vstaň a chod' říci můžeme taky, ale nic se nestane. Ježíš odpovídá opačně. Těžší je říci: *“Odpouštějí se ti hříchy”*. Důležité je, že dokáže obojí a obojí nám nabízí.

Příběh o odpuštění hříchu nastavuje zrcadlo i nám. I my jako církev můžeme/musíme stát za vlastními slovy skutky, ale není to vůbec jednoduché. My nemáme zázračnou moc, kterou bychom umlčeli své protivníky. Ale jen tehdy budeme věrohodní, když celým životem budeme stát za svými slovy.